

hof af förbättrade kommunikationer ifrågavarande jernväg är afsedd att till någon del afhjelpa, lärer få anses af synnerlig vigt, hyser jag den förhoppning att Riksdagen skall anse berörda fråga värd dess synnerliga uppmärksamhet och vågar i följd häraf föreslå,

att Riksdagen måtte till norra stambanans fortsättande i här ofvan angifna rigtning för nästkommande statsregleringsperiod bevilja ett anslag af 1,000,000 Riksdaler Riksmynt, ett belopp, som äfven med tillbörligt afseende på den nu rådande penningställningen icke skäligen kan anses vara för högt tilltaget, då man tager i betraktande nu ifrågavarande jernvägs utsträckning, det oafvisliga behovet af densamma samt den stora del af vårt land, som kommer att af samma jernväg hafva nytta.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1867.

J. A. Bovin.

N:o 220.

Af Herr J. A. Bovin: Om dödsstraffets upphäfvande samt vidtagande af de förändringar i strafflagen, som deraf blefve en följd.

Under de tvänne sistförflutna riksdagarne hafva inom Representationen yrkanden blifvit framställda och understödda om dödsstraffets afskaffande, och Bonde-Ståndet, som väl bör antagas hafva egt den närmaste och säkraste kändomen om önskningarne och åsigtarna hos den stora massan af folket, har för dess del vid begge riksdagarne enhälligt beslutat borttagande ur den Svenska strafflagen af nämnda straff. Frågan derom är en bland dessa civilisationens och kulturens stora frågor, som, sedan de en gång blifvit väckta på lagstiftningens område och i folkets eget medvetande, oupphörligen stå på dagordningen, tills de vinna en lösning, som öfverensstämmer med tidsandan. Af

sådan anledning och för att ur vår strafflag få utplåna den sista kvarlevan af ferdna tiders grymma straffsystem. föreslår jag,

det Riksdagen måtte för dess del besluta dödsstraffets upphäfvande samt vidtagande af de förändringar i strafflagen, som deraf blifva en följd.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1867.

J. A. Bovin.

N:o 221.

Af Herr **A. Medin**: Om skyldighet för enskilda banker med sedelutgifningsrätt att för denna rätt erlægga särskild beviljning; samt om underdånig framställning till Kongl. Maj:t att några nya oktrojer för sedelutgifvande banker icke vidare måtte beviljas.

Ett klagomål, som under sednaste tiden vuxit snart sagdt med lavi-
nens styrka, är det öfver lagstiftningen för »Enskilda Banker» med rätt att
utgifva sedlar, åtminstone till så låga valörer, som fem Riksdaler Riksmünt.

Då dessa banker först uppstodo, var det under den tröstefulla förut-
sättning, att landets producenter, såväl jordbruks- och bergsbruksidkare som
fabrikanter o. s. v. måtte derigenom underhjälpas. Till en början hade man
också den tillfredsställelsen erfara, att de enskilda bankerna använde sin
verksamhet i sådan rigtning; men sedan antalet af dessa banker under de si-
sta tio åren mångdubblats och enkannerligen sedan fri ränta medgafs, hafva
dessa sedelutgifvande banker med stora steg inträdt på en helt annan bana,
så att de nu synas vara till i långt vidsträcktare mån, för att befordra *kon-*
suntionen än *produktionen*, samt understödja ett vinglerisystem, hvilket måtte
vara allt annat än nyttigt. Orsaken härtill kan visserligen till en del sökas
i ett begär efter vinst hos delegarne i banken; men torde dock hafva en ännu
mera verkande orsak i dessa bankers organisation eller egentligen sagdt i den
dem medgifna rättighet att utgifva sedlar, hvilka väl icke enligt lag erkännas så-